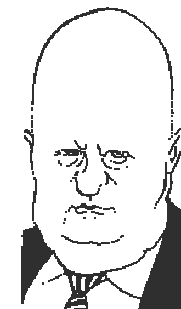

DSO – Voorjaar 2007**Richard Wagner** - Overture Tannhäuser**Sergej Prokofjev** - Violconcert Nr. 1**Maurice Ravel** - Pavane pour une infante défunte**Paul Hindemith** - Symphonische
MetamorphosenVoorjaarsconcert DSO o.l.v. Peter Gaasterland
Solist: **Sergey Arseniev**Zaterdag 30 juni 2007 om 20:15, Hofkerk,
Cort van der Lindenstraat 1, DelftZondag 1 juli 2007 om 15:00, Lutherse kerk,
Lutherse Burgwal 7, Den HaagToegang €15,00 (65+/18- €12,50). Voorverkoop via kaart-
verkoop@hetdso.nl €12,50. Vrije toegang voor donateurs.**Rossini – Stabat Mater****Mozart – Vesperae Solemnis de Confessore**Concert door COV Gloria in Excelsis Deo en
Toonkunstkoor Vlaardingen, begeleid door het DSO.

Zaterdag 27 oktober, Vlaardingen.

Adressen Delfts Symphonie OrkestInternet: <http://www.hetdso.nl>E-mail: secretaris@hetdso.nl**Paul Hindemith (1895 - 1963)**Hin damit - weg ermee! Dit flauwe grapje over de
naam van de componist Paul Hindemith geeftprecies weer hoe veel mensen over zijn muziek
denken: verstandelijk, emotioneel en geconstrueerd.
Maar waarom die afkeer, gelet op de relatieve
toegankelijkheid en welluidendheid van zijn muziek,
zijn veelzijdigheid en zijn gevoel voor humor?
Hindemith hechtte inderdaad veel waarde aan de
vorm en constructie van zijn muziek en benaderde
zijn vak ambachtelijk, maar dit zijn geen negatieve
kwalificaties. De componist lijkt een beetje tussen
wal en schip gevallen te zijn: te traditioneel voor
fans van moderne muziek en te modern voor de
conservatieve meerderheid van de klassieke
muziek liefhebbers.Paul Hindemith begon al op jonge leeftijd met
violospelen, en schreef al spoedig ook zijn eerste
composities. Hij ontwikkelde zich snel tot een zeer
goede violist en altviolist, waarbij hij zowel in
orkestverband (als concertmeester) als in kamer-
muziekbezetting (met zijn eigen strijkkwartet)
optrad. Na de Eerste Wereldoorlog brak hij door met
zijn composities, die voor die tijd zeer modern
waren en nogal wat controverses veroorzaakten. In de
geest van die tijd hanteerde hij een anti-romantisch
muzikaal taalgebruik, aanvankelijk gekleurd door
het expressionisme, later meer neoclassicistisch van
aard, met invloeden uit de jazz. Door het muzikale
establishment werd hij gezien als een rebel, door de
avant-garde als de belangrijkste moderne componist
van Duitsland.Door zijn samenwerking met amateurmusici groeide
bij Hindemith het idee dat een kunstenaar een
maatschappelijke taak heeft. Hiermee nam hij
stelling tegen de atonale muziek van tijdgenoten als
Schönberg. Evenals Schönberg ontwikkelde Hinde-
mith een theoretisch systeem gebaseerd op de twaalf
tonen van de chromatische toonladder. Maar anders
dan bij Schönberg leidde dit bij Hindemith tot een
'verruimde functionaliteit', d.w.z. dat elk van de
twaalf tonen een eigen, wel-
omschreven functie had tot de
centrale toon, die als natuurlijk
rustpunt fungeert. Na 1930 vond
de componist hiermee zijn defini-
tieve stijl: milder en warmer dan
voorheen, maar nog altijd geba-
seerd op de formele structuren van
de oude muziek, gekruid met
moderne harmonieën.

Symphonische Metamorphosen

"We werkten twee uur lang aan de piano aan een voorgenomen Weber-ballet. Ik denk dat het überhaupt geen goed idee is. Hij ziet het alleen als een ordinaire ballroomdans (in het paleis van Metternich, zo zegt hij) met goede mensen die in de rondte draaien met slechte mensen. Hij heeft een paar grappige ideeën over de muziek maar ik ga schrijven wat ik wil schrijven, namelijk muziek gebaseerd op die charmante pianoduetten van Weber." Aldus Paul Hindemith in een brief aan zijn vrouw, geschreven vanuit de Verenigde Staten in 1940. Korte tijd na zijn aankomst in Amerika was Hindemith in hernieuwd contact gekomen met de bekende choreograaf Leonid Massine, die hem had voorgesteld om samen te werken aan een ballet op thema's van Carl Maria von Weber. Maar de samenwerking strandde in een vroeg stadium. Het klonk naar de zin van Massine te veel als Hindemith en te weinig als Weber. En wat het project definitief de das omdeed was de aankondiging van Massine dat de decors verzorgd zouden worden door Salvador Dalí, een kunstenaar wiens werk door Hindemith niet bepaald werd gewaardeerd. Maar de muziek ging niet verloren. De componist werkte de stukken verder uit en enkele jaren later, in 1943, presenteerde hij zijn *Symphonische Metamorphosen* op een thema van Carl Maria von Weber aan de wereld. Later werd alsnog een ballet gemaakt op dit stuk, echter niet door Massine maar door George Balanchine, in 1952.

De *Symphonische Metamorphosen* zijn een spectaculair orkestwerk, een waar "concert voor orkest" in de geest van het bekende stuk van Bela Bartók dat zo heet. De delen van het stuk zijn gebaseerd op een aantal nauwelijks bekende werken van Weber: drie stukken voor piano

vierhandig (delen 1, 3 en 4) en de ouverture uit de begeleidingsmuziek bij het toneelstuk *Turandot* van Schiller (deel 2). Hoewel de componist niet slechts de thema's maar feitelijk de volledige stukken van zijn vroeg-romantische collega als uitgangspunt heeft genomen is de stijl van de muziek voor 100 % Hindemith. Het oorspronkelijke materiaal is op allerlei manieren veranderd, b.v. door het toevoegen of veranderen van harmonieën en begeleidingsstemmen, door ingrepen in ritmes en structuren en niet in de laatste plaats door de vaak zeer originele instrumentatie. De onbeduidende stukken van Weber zijn getransformeerd tot een volwaardig orkestwerk: met recht een "symfonische metamorfose".

Het stuk toont duidelijk Hindemith's veelzijdigheid en humor. Het eerste deel is gebaseerd op een mars in Hongaarse stijl. De duidelijk herkenbare thema's zijn versneden met een fikse dosis "tegendraadse" noten en vreemde modulaties. Het tweede deel, gebaseerd op Webers ouverture, bevat een Chinees klinkend thema. Weber zelf bewerkte een werkelijk bestaande Chinese melodie - het toneelstuk speelt zich in China af - en Hindemith voegde daar een chromatische, moderne wending aan toe. Opmerkelijk is ook de combinatie van nieuwe klanken en oude vormen, zoals het fugato met jazzy ritmes dat door de koperblazers wordt gespeeld. Deel 3 is een gevoelig Andantino met een grote fluitsolo aan het eind. Het laatste deel tenslotte is gebaseerd op een dodenmars, waarvan Hindemith het tempo heeft verdubbeld. Het vormt een waardige uitsmijter, met een aanstekelijk vrolijk einde: een "triumftocht voor het hele team", zoals een commentator ooit treffend opmerkte.

De DSO-Nieuwsbrief is een op onregelmatige basis verschijnende uitgave, gericht geïnteresseerden in het DSO. Deze Nieuwsbrief werd samengesteld door Martijn van der Most met dank aan Remco Mostert.

Sergey Arseniev

Geboren in 1982 in Sint Petersburg. Zes jaar oud begon Sergey zijn vioolstudie aan het Speciaal Muziek Lyceum, onderdeel van het Rimsky-Korsakov Conservatorium Sint Petersburg. Zijn eerste

concert in het buitenland was in 1996 in Mikkeli (Finland), met de "Symphonie Espagnole" van Lalo en Scherzo-Tarantella van Wieniawsky. Hij nam deel aan masterclasses van Igor Ozim, Monica Ubaniac en Herman Krebbers. Concoursen in Israël en Bulgarije brachten hem een tweede en een eerste prijs. Na zijn afstuderen in 2001 kreeg hij de mogelijkheid zijn studie voort te zetten aan het Groningse Conservatorium bij Emi Ohi Resnick. In 2002 was hij laureaat in het Prinses Christina Concours (tweede prijs). De afgelopen jaren gaf Sergej concerten als solist met het NNC Kamerorkest. Dit voorjaar heeft het DSO het genoegen hem te mogen begeleiden bij het eerste vioolconcert van Prokofjev.